

PIRMAS SKYRIUS

VOVERIUKAS VARDU SKRUZDŽIUS

Kai tik saulė nugrimzdavo už namų
keterų ir virš miesto patekėdavo mėnulis,
Maksius pajusdavo ore tvyrančią
permainą. Dienomis pasaulis būdavo
sklidinas triukšmo, saulės šviesos, žmonių,
automobilių ir kitų dalykų, liudijančių, iš
kokio jis molio.

Tačiau naktimis viskas ištirpdavo
tamsoje, parkuose ir kiemeliuose nutįsdavo
ilgi šešėlių pirštai, tūnodamos po danguje

išsibarsčiusių žvaigždžių spiečiais pradėdavo
ūkauti pelėdos, o vėjas medžių lapuose
kuždenti paslaptis. Staiga pasaulis
persimainydavo ir tapdavo slėpingas,
dvelkiantis nuotykių pažadu.

Tačiau tądien Maksius tiesiog tupėjo
šalia savo būdos spoksodamas į pintą guolį
ir ėdesio prikrautą dubenėlį. Jo bičiulė
Pesė buvo iškeliavusi atostogauti su savo
šeimininke Roza. Nors Maksius žinojo, kad
ji sugrįš, jos išvykimas Maksiui priminė

nuotykius, kuriuos jis patyrė su draugais.
Jam lyg kažko stigo, bet nežinojo ko.
Gyvenimas, rodės, teka per daug ramiai ir
patogiai.

– Tau viskas gerai? – paklausė pro tarpą
gyvatvorėje įlindęs Restrepas. – Atrodai
kaip nesavas.

– Žinau, – atsiduso Maksius, – tik
nesuprantu kodėl. Regis, turiu viską, ko
trokšta širdis.

– Gal tada laikas trokšti ko nors kitko, –
pasiūlė Restrepas. – Ne édesio ir ne stogo
virš galvos.

– Išmintingi žodžiai, Restrepai, – pritarė
Ponas Bė – buldogas, tupintis pievelėje
šalia Madisono. – Sugalvojau! Verčiau
pakalbėkim apie mane. Spėkit, ko aš
trokštu.

– Nė nenutuokiu, – tarstelėjo
Madisonas. – Gal kad kas per makaulę tau
užvažiuotų?

– Nagi, Madisonai. Aš rimtai. Turi
atspėti.

– Man neįdomu.

– Vis tiek pasakysiu, – neatlyžo Ponas
Bė. – Trokštu tapti dainininku ir turėti
minias mane dievinančių gerbėjų, kurie
barstytų man nuostabias dovanas ir nuolat
kartotų, koks aš pasakiškas. Įsivaizduoji?

– Žinok, ne, – atkirto Madisonas.

Atsidusęs Ponas Bė prispaudė leteną sau
prie krūtinės ir užtraukė:

Štai aš – vienas kaip pirštas,
Šunelis iš alkio mirštantis.
Bet išklausykit mano dainos švelniu balseliu
Ir pavaišinkit mane gardžiu kauleliu.

Staiga atsivėrė miegamojo langas, ir
pareigūno Maršalo paleistas 44 dydžio batas
patiesė Poną Bė į gėlyną.

– Žiūrėk, – šyptelėjo
Madisonas, – pirmas tave
dievinantis gerbėjas.

– Pareigūnas Maršalas,
regis, suirzęs, – tarė Maksius.

– Viskas dėl bylos, kurią jis šiuo metu tiria, – paaiškino Restrepas pareigūnui Maršalui užtrenkus langą. – Jis per naktis negrįžta iš darbo, o šįryt užgirdau jį kalbant apie dingusius žvėris.

Madisonas suraukė antakius:

– Kokios rūšies?

– Neaišku.

– Ir kur jie dingo?

– Nežinau.

– Na tu ir duodi! Tie policijos šunų egzaminai tikrai buvo baisiai kietas riešutėlis.

Tą akimirką prasivėrė kiemo varteliai ir vidun šmurkštelėjo mažas, gelsvai rusvo kailio padarėlis. Jam ant šono matėsi dryžis, o per petį buvo permestas rankų darbo portfeliukas.

– Labas, – pasisveikino
jis. – Aš voveriukas.
O jūs kas? Voverės?
Į voveres nepanašūs.

– Dar vienas
detektyvas, – sumurmėjo
Madisonas. – Tik to
mums ir trūko.

– Mes ne voverės, o šunys, – atsakė
Maksius.

– Šunys! – nudžiugo voveriukas. –
Puikumėlis!

Jis išsitraukė iš portfelio medžio žievės
lakštą ir ėmė jame braižyti pagaliuku.

– O tu tikrai voveriukas? – suabejojęs
paklausė Maksius, nes visos ligi tol jo
matytos voverės buvo visa galva už jį
didesnės.

– Tikrų tikriausias, – patikino
voveriukas. – Mano vardas Skruzdžius.
Aš ieškau istorijos. Kol kas parašiau tiek:
Susipažinau su keletu šunų.

Madisonas pro petį dėbtelejo į jį:

– Trumpoka, ar ne?

Voveriukas gūžtelėjo:

– Neišmanau, ką dar parašyti.

– Galėtum parašyti apie drąsų policijos
šunį, kuris išnarplioja bylą, – pasiūlė
Restrepas. – Arba apie Poną Bė, kuris
svajoja tapti dainininku.

– Tokią istoriją dievaži skaityčiau! –
išsišiepė Ponas Bė.

– Mano bičiulis Ridlis kartą sakė, kad
jei ko nors trokšti iš visos širdies, nutinka
įdomiausių dalykų, – prisiminė Maksius. –
Ar tu ko nors trokšti, Skruzdžiau? Turiu
galvoje, ne tik istorijos, bet dar ko nors.

Skruzdžius kiek pamąstė ir tarė:

– Ten, kur mano namai, gyvena didžiulės
voverės. Jos tupi medžiuose, giriasi, kokie
gardūs jų lazdynų riešutai, ir svaido jų
kevalus mums į galvas. O aš visad svajoju:
„Viską atiduočiau, kad tik galėčiau vieną
gražią dieną paragauti jų lazdynų riešutų!“

– Ei, ką tik mačiau parke tuntą
voverių, – pasakė Madisonas. – Jos
išdarinėjo ant sūpuoklių nenormaliausias
kvailystes.

– Tai prieštarauja įstatymams, – pareiškė Restrepas.

– Kaip ir Pono Bė marmūzė, – nesusilaikė Madisonas.

Maksius atsiduso.

Apsigręžęs jis nužvelgė pilną edesio dubenėlį ir jaukią būdą.

Tada pasižiūrėjo į pravirus vartelius ir už jų tamsuojančias gatves.

– Gerai, Skruzdžiau, – tarė. – Eime, paieškosim tau lazdynų riešutų.

